

[Aksel Larsen.]

gør man ikke, og jeg spørger hvorfor. Er det, fordi man ikke er interesseret i en ekstra kontrol?

Ja, efter den yderst almindelige tale, vi har fået af statsministeren, er der faktisk ikke så forfærdelig meget at sige, som ikke er sagt før, og som egentlig ikke alle er klar over. Det er svært uden at forfalde til uparlamentariske vendinger at karakterisere regeringens politik yderligere. Jeg skal lade være med det, men blot sige, at hvis situationen er så alvorlig, som regeringen fremstiller den, og som regeringen opfatter den — og jeg tror, det er rigtigt — burde regeringen have forhandlet med folketinget som sådant om, hvad der skal gøres. Regeringen er kommet med det ene og det andet og det tredje udspil. Den er vejet tilbage, og den er kommet frem igen, og nu, hvor den på ny ligger på Lille-Bælt, siger statsministeren: det er et forhandlingsoplæg, og vi må se, hvad der kommer ud af forhandlingerne. Men regeringen må da være klar over, at bortset fra alle andre vanskeligheder er chancerne for at få noget ud af forhandlinger, chancerne for at få lønmodtagernes organisationer til at gå med til at slagte pristalsreguleringen og foretage de øvrige lønindgreb imod lønoverenskomstfastsættelsen, minimale, når regeringen ikke engang er i stand til at fortælle, hvad den i øvrigt vil gøre med sin økonomiske politik, hvad den vil gøre for de øvrige befolkningsgrupper, hvad den vil gøre for erhvervslivet. Det har regeringen ikke fortalt dem, og den har heller ikke fortalt det til folketinget.

Mit parti har efter min mening sagt meget tydeligt, hvad vi mener der både kan, skal og bør gøres. Regeringen siger det ikke, enten fordi den ikke ved, hvad den vil gøre, eller fordi den ikke vil rykke ud med det. Jeg tror, regeringen begik en fejl den 30. april, da statsministeren gav sin udtalelse her i tinget og derpå overlod sagen til forhandling med organisationerne og fik et nej. Jeg tror, det havde været rigtigt, hvis regeringen mente det alvorligt, at den havde fremsat det som forslag her i tinget og ladet tinget tage stilling til det. Det gjorde regeringen ikke.

Regeringen er nu kommet med et oplæg, der for os ser ud som et ultimatum; men den siger, at det er et forhandlingsoplæg til orga-

nisationerne, og før den er færdig med forhandling med organisationerne, kan den ikke sige noget videre. Efter min mening er det, regeringen sigter imod, noget i retning af en art helhedsløsning, men så burde den være kommet til folketinget og have forhandlet det her. Det har den ikke gjort. Den har optrådt i denne sag, som den har optrådt i snart hele sin tilværelse: den negliger faktisk folketinget, søger at klare sig med sig selv og sin egen styrke, og derfor er vi havnet dér, hvor vi er.

Jeg må gøre statsministeren opmærksom på, at han enten ikke har læst forespørgslen eller i hvert fald med vilje undlod at besvare den. Den lød sådan:

„Hvilken redegørelse kan statsministeren give folketinget for den af regeringen planlagte indkomst- og lønpolitik samt de påtænkte midler til dens iværksættelse?“

Vi har hørt nogle almindeligheder om den planlagte indkomst- og lønpolitik; der var kun oplysninger om lønpolitikken. Vi har intet hørt om de påtænkte midler til dens iværksættelse. Denne del af spørgsmålet gik statsministeren uden om. Som jeg sagde til at begynde med, kan jeg ikke takke statsministeren for svaret, det var ikke i nogen retninger tilfredsstillende, og jeg kunne godt have lyst til at stille en dagsorden, der egentlig burde lyde sådan: Idet folketinget konstaterer, at regeringen enten ikke ved sine levende råd eller ikke tør sige sin mening, går tinget ned og drikker kaffe. Men det skal jeg lade være med i betragtning af den for vort land så alvorlige tid. Jeg tillader mig i stedet at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget efter statsministerens redegørelse må konstatere, at regeringens økonomiske politik er slået fejl, at regeringens spareforslag er udtryk for panik, og at dens påtænkte indgreb mod lønmodtagerne er uantagelige,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Erling Dinesen: Det må nok tages som udtryk for en vis optimisme, hvis SF gennem sin forespørgsel regnede med at få svar